

Benimle Oynar Mısın

– Fulya Codal · 29 Ekim 2011

...

Öyle yorulmuştum ki, ayakkabılarımı çıkarıp yolu yalın ayak yürümeye başladım. Tuhaf tuhaf 'bir kadına yakışmayan davranış bu' bakışlarını küçümsemeyen ama muzip bir tebessümle üzerime doğrulttu.

Sonunda evine geldik. Aylardır onu tanımama rağmen ilk kez geliyordum evine. İki katlı dubleks bir evdi. Hep bahçeli bir evimin olmasını isterdim. Tıpkı hayal ettiğim gibi bahçesinde bir de hamak vardı. Kapıyı açtı ve içeri girip doğruca salona geçtik. Sanki defalarca gelmiş gibi tanıdık bir havası vardı evinin. Kendi halinde ve mütevazı bir evdi.

Dakikalarca hiç konuşmadan öylece oturduk. Saatin tıkırtısından ve uzaktaki köpeğin ulumalarından başka odada tek bir ses dahi yoktu. Nefes alışverişlerimiz sakinlikten ziyade beni tuhaf bir biçimde huzursuz ediyordu. Biraz daha sussak sanki kalp ritmini duyabilecektim.

Kalkıp vitrinde gözüme çarpan mumları yaktım. Mumun hemen yanında duran tütsüyü de yaktığım mumun aleviyle tutuşturup kızıl derili helyelciğin önündeki deliklere geçirdim. Ona bunu ben almıştım. Gecenin karanlığında hayli ürkütücü görünüyordu asık yüzlü kabile reisi. Taş plağa rastgele bir plak yerleştirip başlattım. 'Sen kimseyi sevemezsin' ağır aksak ve kalbimizi okşayan tınılarla derin derin çalmaya başladı.

Suskunluğumuzu bozan o oldu. Bana ufak bir paket uzattı; 'bu senin' dedi. Açmamı bekleyen gözlerle beni izlemeye koyuldu. Odayı yeniden bir sükunet kapladı. Bir şey söylemem gerekiyordu. Belki nazikçe teşekkür etmeliydim. Ama hiçbir şey yapmadım. Paketi de açmadım. Bir şey demedi. Açmam için ısrar etmedi.

Biraz sonra mutfağa gidip ikimize de birer kupa kahve yapıp geldi. Karşılıklı sigaraları yaktık. Plak çalmaya devam ediyordu. Aklım çok yorgundu. Aniden ağlamaya başladım. Birbirini böylesine seven iki insan neden susardı ki sanki? Neden birbirine eziyet ederdi! Ona aşkıttım. Onun da bana tutkun olduğunu biliyordum. Ağlayan kadınlardan nefret ettiğini bildiğim halde tutamadım gözlerimi. Neden ağladığımı sormadı. Tadı kaçtı. Ayağa kalkıp masadaki kitapları karıştırdı. Sonra sandalyesini çekip sakince oturdu. Ben de kendimi yatıştırmaya çabaladım. Elindeki kitaptan bir bölüm açıp okumaya başladı.

'Nihan tüm gücünü Barış'a vermişti. O kadar yeteneksizdi ki, Barış ellerini bisikletten çekse Nihan paldır küldür yuvarlanacaktı. 'Sakin beni bırakma!' diye bağırıp duruyordu. Aslında kendi kendine gayet güzel

sürebiliyordu Nihan, ama güvensizliği cesaretini kırıyordu. Barış yanında koşmaya devam etti. Ellerini bisikletten çekip Nihan'ın tek başında sürebilmesi için anı kolluyordu. Az sonra ellerini çekip yanında sanki onu hala tutuyormuş gibi koşmaya devam etti. Nihan kıvrılan yoldan döneceği sıra fark etti Barış'ın onu tutmadığını. Birden panikledi ve bisiklet virajı alamayıp savruldu. Tam o an karşıdan gelen arabayla göz göze geldi Barış. Nihan bisikletle beraber yola serilmişti. Araba acı bir fren yaptı...'

Kitabı kapatıp yeniden masanın üzerine bıraktı.

'Bunu bana neden okudun?' dedim..

'Ömrünün sonuna kadar senin yanında olamam. Hayat yeterince sevecen değil. Bugün yanıdayım ama yarın için endişelerim var. Sağı solu belli olmuyor hayatın, her şeyi bırakıp gidebilirim giden onca insan gibi. Sana ne olur o zaman? Seni kendi haline bırakırsam düşeceğinden korkuyorum. Düştüğünde belki kaldırarak kimse olmayacak yanında. Kaldırınlarsa seni incitebilir. Belki kendi azminle kalkacaksın ama sen başardığında da her şey için geç kalmış olabilirsin. Seni düşünmekten yoruluyorum.'

'Beni düşünmene gerek yok! Evet bu aralar pek yolunda gitmiyor her şey. Kendi dağınıklığıyla pek bir mutlu her şeylerim. Sen bir sığınaktın. 'Alışma bana' dediğinde anlamamıştım ne demek istediğini. Çocukların oynadığı masketler poşeti delip de hani oraya buraya apansız dağılır ya, sen de acayip acayip izler ve hangi masketin nereye kaçtığını gözlerinle yakalamaya çalışırsın.. Ama hani hep bir kaçı eksik olur ya, bulamazsın hani.. Bulduğu çukura yatmıştır hemen bazısı, ararsın, ararsın, sonra peşine düşmekten cayarsın. İşte tam öyle bir an'a denk gelmişti tanışıklığımız. Elimde kalan masketlerle ne yapabilirim diye düşünürken sen ceplerinde bir dolu masketle çıka gelmiştin. Beni bırakıp gidenler için üzülmeli miydim? '

' Hayır hayır. Beni yanlış anlamışsın; ben elinde kalan ve elinden kayan masketlerle pazarlığa tutuşanlardan değilim..Sana değer veriyorum. Ne kadar güçlü olduğumu biliyorum. Aslında bedbaht, en bedbaht, çok bedbaht olan bendim. Seni tanıdığımda tüm hayatım değişti. Sana söylerken asıl ben korkuyordum sana alışmaktan. Şimdiyse gitmenden korkuyorum. Yanımda olmanı istiyorum. Sensiz kalacağımı veya bensiz olma ihtimalini düşündüğümde delirecek gibi oluyorum. Bundan sonra ne olacak diye düşünmek istemiyorum artık. Ben seninle sadece şimdiyi, yalnızca bu an'ı, hayal edemeyecek kadar uzak olanı değil, dokunabileceğim kadar yakın olanı yaşamak istiyorum. Lütfen paketi açar mısın?'

Paketi sehpanın üzerinden aldım. Usulca açtım. İçinden bir anahtar ve ufak bir not çıktı. Notta şöyle yazıyordu;

' Ayazıma sür yangınını, yangınında ayazımı ısıtmaya geldim.'

Gözlerim doldu. Bu kez mutluluktan ağlamaya başladım. Islak gözlerimle, sesim titrer halde gülümseyerek;

'Bu anahtar nerenin anahtarı?' dedim.

'Benimle yaşamak istersin belki, her şeye rağmen, bir sonun bizi beklemiyor olma ihtimaline rağmen.' dedi..

'Başı, sonu umurumda değil, ortasında kalmak istiyorum. Ben arafına tutuldum. Ayazında donmak, yangınında kavrulmak istiyorum. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum...'

Çantamdaki içi misket dolu poşeti çıkarıp ona uzattım. Onun gözleri de doldu bu kez. İkimizde deli gibi gülmeye başladık. Sımsıkı sarılırken, başını kaldırdı ve parıldayan gözleriyle sordu;

'BENİMLE OYNAR MISIN?'

...

fulya/ekim2011